

Arrest

nr. 105 190 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt, en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 mei 2011 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 februari 2012 en 16 maart 2012.

1.3. Op 25 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) K.(...), bent een 48-jarige Afghaanse vrouw van Tadzjiekse origine. U bent geboren in de stad Kaboel, waar u ook opgroeide en verbleef tot uw vertrek. U bent een Dari-sprekende soennitische moslim en kan een beetje lezen en schrijven. U liep school tot de 5e klas.

Uw overleden vader heet H.(...) M.(...) N.(...). Uw moeder heet A.(...) A.(...). Ze leeft bij haar broer in Kabul. U heeft één zus, die gestorven is door een raketaanval. U trouwde 25 jaar geleden met M.(...) H.(...) H.(...), afkomstig van het district Mohammad Agha in de naburige provincie Logar.. Uw man werkte als taxichauffeur en werkte in 2010 één jaar als chauffeur voor een NGO in de stad Kaboel. U heeft twee dochters (Yasamin - 16 jaar & Marzia – 15 jaar) en drie zonen (Omid – 14 jaar, Nadim – 10 jaar & Samir – 8 jaar).

U stelde dat uw man omwille van zijn activiteiten voor die NGO bedreigd werd door de taliban. Ze wilden dat hij voor hen zou werken. U verklaarde dat er een aantal keer overdag mensen zijn komen informeren naar uw man. U verklaarde dat uw man op een dag naar zijn familie in Logar is gegaan. Onderweg is hij door onbekenden vermoord. Uw schoonfamilie bracht het lichaam van uw man naar Kabul. Na een korte wake en een maaltijd bij uw thuis, werd zijn lichaam naar Logar gebracht, om er begraven te worden.

Twee maanden later kreeg u 's nachts bezoek van uw twee schoonbroers. Ze wilden dat u met uw kinderen bij hen zou gaan wonen en zou hertrouwen met iemand van uw schoonfamilie. U stelde dat ze uw dochters zouden verkopen. U weigerde hierop in te gaan. Uw twee schoonbroers dreigden ermee u te slaan maar hielden zich in en vertrokken.

Een maand later kreeg u bezoek van Amin, een collega van uw broer. U vertelde hem over uw schoonbroers. Hij raadde u aan om het land te verlaten. Hij regelde een smokkelaar voor u en uw jongste zoon Samir. Uw moeder, uw andere zoon en uw twee dochters trokken in bij uw oom langs moederszijde – een gediplomeerd ingenieur met een voedingswinkel in de wijk Mandia in Kabul en tevens woonachtig in dezelfde stad.

Uw smokkelaar bracht u met de wagen via Peshawar naar Islamabad in Pakistan, van waar u het vliegtuig naar België nam, waar u op 25 mei 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en uw schoonfamilie.

Ter staving van uw asielrelaas legde u 3 familiefoto's, uw taskara en medische attesten van uw zoon Nadim neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

In eerste instantie wenst het CGVS op te merken dat u de dood van uw man met geen enkel document weet te staven. U gevraagd waarom u niet naar de politie, het gerecht of het wijkhoofd bent gegaan om een dergelijk attest of getuigenis te bekomen, antwoordde u louter hypothetisch dat dit onmogelijk was ("Moest ik daar om gaan vragen, ik zou vermoord worden." - CGVS I, p. 10) . Toen het CGVS u hiermee confronteerde, gooide u het over een compleet andere boeg en zei u dat u het systeem ginder niet kent, niet wist hoe u een dergelijk document moest bekomen, omdat u niet lang genoeg naar school bent geweest (CGVS I, p. 10) – wat trouwens meer dan vreemd klinkt uit de mond van iemand die ogenschijnlijk zonder verpinken het advies van een relatief onbekende persoon volgt om een lange tocht met een onzekere toekomst te maken (CGVS I, p. 10). Wat er ook van zij, de vaststelling dat u er niet in slaagde de dood van uw echtgenoot aannemelijk te maken op basis van documenten, terwijl men in uw geval redelijkerwijs kan verwachten dat u dergelijke stukken kon voorleggen – desnoods door een beroep te doen op uw oom of de collega van uw man, doet meer dan wenkbrauwen fronsen.

Tevens moet er worden vastgesteld dat er –naast bovenstaande merkwaardigheid- ook ernstige twijfels rijzen betreffende uw verklaringen over de bedreigingen aan het adres van uw echtgenoot en het incident dat zijn dood zou hebben veroorzaakt.

Zo komt het meer dan vreemd over dat u de naam van de buitenlandse NGO waarvoor uw man werkte niet kan noemen (CGVS I, p. 6). Zo ook de vaststelling dat u niet weet uit welk land de NGO in

kwestie komt (CGVS I, p. 7), het feit dat u niet concreet kan maken hoe hij deze functie bekomen heeft (CGVS I, p. 6), waar de kantoren van die NGO liggen (CGVS, p. 8) of hoe hij zijn dagtaak invulde (CGVS I, p. 7). Tevens is het opvallend dat u ook dit element uit uw asielrelaas niet kan staven met documenten, terwijl men in uw geval redelijkerwijs kan verwachten dat u dergelijke stukken kon voorleggen – opnieuw: desnoods door een beroep te doen op uw oom of de collega van uw man. U gevraagd of u documenten had die het werk van uw man bij die NGO kunnen bevestigen, antwoordde u dat uw familie geen documenten bewaarde. U dan weer gevraagd of uw man als NGO-chauffeur geen werkbadge of loonbriefjes had, antwoordde u dat uw man al zijn documenten steeds bij zich had – wat in casu van loonbriefjes nogal onpraktisch en dus weinig geloofwaardig klinkt. De som van deze elementen en uw warrige vertelstijl maken dat er sterk aan getwijfeld wordt of uw man daadwerkelijk als NGO-chauffeur werkte.

Deze sterke twijfels beïnvloeden op negatieve wijze zowel de geloofwaardigheid van de dreigementen die de taliban bij u thuis kwamen uiteten als de geloofwaardigheid van het incident waarbij uw man gedood is. Gezien de sterke twijfels betreffende het profiel van uw man als NGO-chauffeur is bovenstaande een logische gevolgtrekking, die door onderstaande elementen verder wordt geruggesteund.

U stelde dat de taliban uw man bedreigden en wilden dat hij voor hen kwam werken in plaats van voor die buitenlandse NGO (CGVS I, p. 8). Dit komt vreemd over, omdat men eerder zou verwachten dat de taliban uw man zouden afstraffen in plaats van hem een job in hun rangen aan te bieden. Voorts maakte u niet concreet hoe uw man bedreigd is. U stelde enkel dat het gebeurd was ("Ze hebben mijn man bedreigd, om daar te stoppen en bij hen te komen. Ze hebben gezegd dat ze ons gingen vermoorden." - CGVS I, p. 8). U gaf geen nadere toelichtingen.

Tevens verklaarde u dat er een aantal keer taliban aan jullie deur waren geweest die naar hem vroegen, maar dat uw man nooit thuis was (CGVS I, p. 8). Ook dit gegeven klinkt meer dan vreemd in de oren. Uit algemene informatie blijkt dat de taliban over een uitstekend inlichtingennetwerk beschikken. Indien ze konden achterhalen dat uw man voor een NGO werkte en ze wisten waar hij woonde, dan zou het een kleintje geweest zijn om te weten te komen wanneer uw man zich thuis bevond. De door u verklaarde modus operandi waarbij de taliban verschillende keren langskwamen maar nooit uw man thuis vonden, oogt uiterst onprofessioneel. Dit komt de uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast getuigde u dat u een talib zag telefoneren in de buurt van uw huis (CGVS I, p. 8). U gevraagd hoe u wist dat het een talib was, omdat de persoon in kwestie zich niet aan u had voorgesteld, antwoordde u: "Aan zijn kledij, zijn geweer, met zwarte ogen." (CGVS I, p. 8). Deze stereotype beschrijving is echter niet meer dan een hypothese.

Ook het incident waarbij uw man om het leven kwam, wordt betwist. Uw relaas over deze feiten staat dermate vol onregelmatigheden dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Zo stelde u tijdens het eerste gehoor dat uw man 's middags vermoord is (CGVS I, p. 9). Later tijdens datzelfde gehoor zei u dat dit in de ochtend gebeurd was (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS past u uw verklaringen aan en verklaarde u dat hij 's ochtends vertrok, onderweg vermoord werd en dat zijn lichaam rond 14u00 naar uw huis gebracht werd (CGVS II p.2). Gezien het incident waarbij uw man vermoord werd toch een serieuze impact op u moet gehad hebben valt dit moeilijk te rijmen met het feit dat u wat u er over vernam niet op een éénduidige wijze kunt vertellen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat hij neergeschoten werd terwijl hij zich verplaatste met de auto (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dat men u vertelde dat het incident in de auto gebeurde en dat de taliban hem in de auto hadden geslagen met de kolven van hun geweren (CGVS II, p. 7). Even later verklaart u dat hij van ver doodgeschoten werd (CGVS II, p.8). Hoewel het ene het andere niet noodzakelijk uitsluit komt het gezien de context toch weinig plausibel over dat de taliban eerst iemand zouden doodschieten van ver en het vervolgens nog nodig zouden achten om hem in zijn auto verder te gaan neerknuppelen met de kolven van hun geweren. Temeer dat ze op die manier een groter risico lopen om tijdens die daad opgepakt te worden. Verder stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat het incident waarbij uw man gedood werd niet ver van het dorp van uw schoonfamilie gebeurde (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor werd deze vraag u opnieuw gesteld en dan antwoordt u vreemd genoeg dat u niet weet waar hij gedood werd. Zelfs wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u wist of het dichtbij Kaboel gebeurde of dicht bij Mamad Agha (in Logar) blijft u het antwoord schuldig en verklaart u dat u dat allemaal niet durfde vragen (CGVS II, p.8). Gezien u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat het incident waarbij uw man gedood werd niet ver van het dorp van uw schoonfamilie gebeurde en u zich dit tijdens het tweede gehoor klaarblijkelijk niet kon herinneren werpt ook deze vaststelling een schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de dood van uw man. Wat er ook van zij, men kan van u verwachten dat u in staat bent eenduidig en coherent te vertellen over de omstandigheden waarin uw man om het leven gekomen is.

De vaststelling dat u hier niet in slaagde, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen en ondermijnt in ernstige mate uw geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw schoonfamilie het lichaam van uw man terug naar Logar bracht voor de begrafenis. U stelde dat u, noch uw moeder of kinderen zijn meegegaan om deze begrafenis mee te maken. Toen er werd doorgevraagd naar het waarom van deze beslissing om hen niet te vergezellen, gaf u achtereenvolgens totaal verschillende antwoorden: in eerste instantie antwoordt u zonder nadere toelichting dat jullie dan gearresteerd zouden worden, vervolgens verklaart u dat het niet ging omdat uw moeder ziek was, tevens ging u ook niet omdat het daar oorlog was en te gevaarlijk en tot slot verklaart u dat uw kinderen niet gingen omdat ze uw schoonfamilie haatten (CGVS I p.9). Het CGVS kan niet anders dan constateren dat deze warrige en allesbehalve eenduidige toelichtingen een weinig doorleefde indruk wekken.

De som van bovenstaande elementen doet heel sterk vermoeden dat uw echtgenoot nooit voor een NGO gewerkt heeft en nooit bedreigd of vermoord is geweest door de taliban. Het CGVS stelt zich dan ook luidop vragen over de waarachtigheid van uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw man.

In tweede instantie moet ook geconcludeerd worden dat de inval van uw twee schoonbroers twee maanden na de dood van uw man weinig aannemelijk klinkt. Niet alleen omdat deze inval in verband staat met de betwiste dood van uw echtgenoot, maar ook omdat u dit niet vermeldde tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (Zie vragenlijst DVZ – vraag 5 – toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat dit meer dan bizar overkomt, aangezien dit incident als uw rechtstreekse vluchtaanleiding kan gezien worden ("Toen heeft een vriend van mijn man gezegd: 'vlucht maar uit Afghanistan! Anders gaan ze je vermoorden.'" - CGVS II, p. 3).

Voorts kan men er ook vanuit gaan dat indien uw schoonbroers hun dreigementen echt meenden, ze deze ook zouden hebben uitgevoerd. U schetste het beeld van een problematische en gewelddadige relatie met uw schoonfamilie, reeds van bij het begin van uw huwelijk (CGVS II, p. 3). Wat er ook van zij, het wekt verwondering dat uw twee schoonbroers hun woorden geen kracht hebben bijgezet (Hebben ze geweld gebruikt? - "Misschien als ze de kans kregen, dat ze dat wel zouden doen; maar ze hebben het niet gedaan. Toen dat mijn dochter zo hard riep tegen hen, wilden ze haar slaan, maar ze hebben zich nog ingehouden."). Het oogt ook bijzonder vreemd dat uw twee schoonbroers niet meer zijn teruggekeerd in de maand tijd die er tussen hun bezoek en uw beslissing om te vluchten zat (CGVS II, p. 4). In feite gaven uw schoonbroers u bij hun inval een vrijgeleide om hen te ontvluchten ("Ze hebben me nog een laatste keer gewaarschuwd en dan naar buiten gegaan." - CGVS II, p. 4). Het CGVS kan niet anders dan opmerken dat dit weinig aannemelijk klinkt in het door geschetste asielrelaas.

U stelde dat uw kinderen en uw moeder naar uw oom zijn verhuisd (CGVS II, p. 6). U vertelde dat uw schoonbroers daar geweest zijn ("Ze zijn ook bij mijn oom aan de deur geweest. Ze hebben er achter mij, mijn moeder en mijn kinderen gevraagd."). U gevraagd wat daar precies gebeurd is, antwoordde u dat u niks meer wist (CGVS II, p. 6). U stelde dat het in uw cultuur niet gebruikelijk is om na te vragen wat mannen tegen elkaar hebben gezegd. U stelde enkel louter hypothetisch dat ze "waarschijnlijk heel slecht met hem hebben gepraat". (CGVS II, p. 6). Het oogt bijzonder vreemd dat u zich niet beter geïnformeerd heeft ("Meer weet ik niet, ik hoop dat mijn kinderen nog altijd bij mijn oom zijn" - CGVS II, p. 6), omdat u zelf stelde dat al uw gedachten bij uw kinderen en uw moeder zijn (CGVS II, p. 6). Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat die interesse betoont in zijn zaak en alle essentiële informatie die binnen zijn bereik ligt gebruikt om zijn asielrelaas te staven. Gezien uw achterblijvende kinderen ook bedreigd werden doet het uw geloofwaardigheid geen goed dat u niet meer pogingen deed om concrete informatie over hen te verkrijgen. Het is immers vreemd dat die schoonbroers – zoals u ze afschildert - uw kinderen niet meegenomen hebben gezien ze uw oom waar ook uw kinderen verblijven al opzochten na uw vertrek. Uit uw verklaringen blijkt dat uw kinderen bij het laatste contact dat u met hem had nog steeds bij uw oom verbleven ondanks het feit dat die schoonbroers al langs waren gekomen (CGVS II, p.6).

Het oogt trouwens bijzonder vreemd dat u enkel uw jongste zoon meenam op uw vlucht en uw oudste zoon en uw twee dochters achterliet (CGVS I, p. 6 – CGVS II p.6). U stelde dat u niet genoeg geld had om hen mee te nemen (CGVS II, p. 6). Gezien de aard van de bedreigingen van uw schoonbroers (uw schoonbroers zouden uw dochters willen verkopen, CGVS II, p.10) komt het bizar over dat u als moeder niet hemel en aarde heeft bewogen om al uw kinderen met u mee te nemen.

Ten slotte moet worden geconcludeerd dat op basis van bovenstaande argumenten niet kan geconcludeerd worden dat u een alleenstaande vrouw bent. Niet alleen het gebrek aan geloofwaardige verklaringen omtrent de dood van uw man leiden hiertoe (zie supra), maar ook uw warrige verklaringen over de manier waarop u uw vlucht heeft georganiseerd nopen ertoe dit te concluderen. U stelde dat u op aanraden van Amin, een vriend en collega van uw man Afghanistan bent ontvlucht, en dat deze persoon voor u een smokkelaar heeft gezocht (CGVS I, p.

10). Wat er ook van zij, het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat een Afghaanse vrouw in een Afghaanse context louter op aanraden van een relatief onbekende man een lange tocht met een onzekere toekomst zou aanvatten (CGVS I, p. 10). Te meer omdat u er aan toevoegde dat u Amin niet echt kende (CGVS II, p. 4), dat hij daarvoor één à twee keer bij jullie thuis was geweest (CGVS II, p. 4, dat u zich niet op uw gemak voelde bij hem (CGVS II, p. 12) en dat u zelfs nooit de gesprekken tussen uw man en Amin kunnen horen heeft (CGVS I, p.10). Dat u zelf stelde dat u een huisvrouw was en geen andere steden in Afghanistan kende om naartoe te vluchten (CGVSII, p.4) maar dan toch bereid was om een onzekere toekomst aan te vatten en naar onbekende landen te reizen zonder uw man of andere familieleden van wie u bescherming kon krijgen komt zo weinig plausibel over in zowel de door u geschetste als in de Afghaanse culturele context dat er geen geloof kan aan gehecht worden. Volledigheidshalve kan hierbij nog opgemerkt worden dat de naam van de smokkelaar die u de ganse reis tot in België zou begeleiden dezelfde naam is als de naam van de vriend van uw man, Amin (verklaringen DVZ, vraag 34) In het licht van de voorgaande vaststellingen lijkt dit meer dan toevallig.

Hoewel u naast de kern van uw asielaanvraag ook nog vertelde dat u in het verleden (de dag na uw huwelijk meer dan 25 jaar geleden) zou geslagen geweest zijn door één van uw schoonbroers (CGVS II, p.2) en u suggereerde dat dit later nog gebeurde (CGVS I, p.12) dient hierbij opgemerkt te worden dat u deze zaken niet vermeldde bij de dienst Vreemdelingenzaken en dat u bij de dienst Vreemdelingenzaken evenmin een vrees inriep ten opzichte van uw schoonbroers (zie vragenlijst DVZ) wat het feit dat u zulke zaken in de toekomst zou hoeven te vrezen in ernstige mate relativeert, net zoals het feit dat in het licht van alle bovenstaande observaties dient vastgesteld te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al danig aan het wankelen gebracht werd en u bijgevolg geen voordeel van de twijfel kan toegekend worden voor deze blote beweringen. Tevens kan hierbij nog opgemerkt worden dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de dood van uw man, ook kan nog verder aangestipt worden dat uw schoonbroers bovendien niet woonachtig zijn in Kaboel.

Hoewel het CGVS ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat u geen deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er immers op dat u in de stad Kabul wel degelijk over een afdoend familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor u gevaar zou opleveren.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer. Dit document toont uw identiteit en uw nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Tevens legde u drie familiefoto's en medische attesten van uw zoon Nadim (die zich nog in Afghanistan bevindt) neer. Het CGVS acht deze laatste documenten weinig relevant voor uw asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekster in de aanhef van haar verzoekschrift overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat zij er volledig aan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State elke grondslag mist.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijke kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T.,

1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Er is geen reden om te twifelen aan de verklaringen van verzoeker. Hij vertelde een coherent verhaal. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat aan zijn leeftijd niet vaststaat. Dit is niet ongebruikelijk in Afghanistan, alwaar de exacte geboortedatum geen prioriteit is. Dat uit een medisch onderzoek, gedaan in opdracht van de Dienst Voogdij, is gebleken dat hij op 4 juli 2011 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar zijn minimumleeftijd is, is geen exacte wetenschap. Op de bot-scan zit immers, zoals algemeen geweten is, een foutmarge van 2 jaar. Hieruit ontstaat dus geen vermoeden dat hij de Belgische asielinstanties heeft willen misleiden met betrekking tot zijn leeftijd en dit om eventuele bijkomende bescherming te bekomen op basis Aanvankelijk verklaarde hij immers te zijn geboren op 31.12.1994 (zie verklaring DVZ vraag 4). Op het CGVS verklaarde hij niet te weten wanneer hij geboren is, maar hij verklaarde dat hij bijna 18 jaar oud was op het moment van het interview (CGVS, p. 3). Hij deed dus geen beroep op de bijzondere bescherming als minderjarige.

In eerste instantie werpt het CGVS op dat zij de dood van haar man met geen enkel document weet te staven. Zij werd gevraagd waarom zij niet naar de politie, het gerecht of het wijkhoofd is gegaan om een dergelijk attest of getuigenis te bekomen, antwoordde zij dat dit onmogelijk was. Zij zegt letterlijk "Moest ik daar om gaan vragen, ik zou vermoord worden." - CGVS I, p. 10). Zij bedoelde dat de reactie van de ouders, vermoedelijk, taliban verschrikkelijk zou zijn; Daarnaast vulde zij aan en zei dat zij het systeem ginder niet kent, niet wist hoe zij een dergelijk document moest bekomen, omdat zij niet lang genoeg naar school is geweest (CGVS I, p. 10). De bedenking van get CGVS dat het meer dan vreemd klinkt uit de mond van iemand die ogenschijnlijk zonder verpinken het advies van een relatief onbekende persoon volgt om een lange tocht met een onzekere toekomst te maken (CGVS I, p. 10), is een persoonlijke opmerking, maar irrelevant voor de beoordeling van de motieven. Wat er ook van zij, de vaststelling dat zij er niet in slaagde de dood van haar echtgenoot aannemelijk te maken op basis van documenten, staat haaks op de vaststelling samenhangende, geloofwaardige en concrete verklaringen aflegt over de dood van haar echtgenoot.

Tevens moet er worden vastgesteld dat er evenmin ernstige twijfels rijzen betreffende haar verklaringen over de bedreigingen aan het adres van haar echtgenoot en het incident dat zijn dood heeft veroorzaakt. Het komt niet vreemd over dat zij de naam van de buitenlandse NGO waarvoor haar man werkte niet kan noemen (CGVS I, p. 6). Haar man heeft immers nooit over de NGO gepraat. Hij was in wezen een taxichauffeur. Voor wie of met welke opdrachten hij reed weet zij niet omdat haar daar niet over gesproken. Zij werd gevraagd of zij documenten had die het werk van haar man bij die NGO kunnen bevestigen, antwoordde zij dat haar familie geen documenten bewaarde. Zij dan weer gevraagd of haar man als NGO-chauffeur geen werkbadge of loonbriefjes had, antwoordde zij dat haar man al zijn documenten steeds bij zich had.

Deze verklaring beïnvloeden geenszins op negatieve wijze zowel de geloofwaardigheid van de dreigementen die de taliban bij haar thuis kwamen uiten als de geloofwaardigheid van het incident waarbij haar man gedood is. Mijn verzoekster stelde dat de taliban haar man bedreigden en wilden dat hij voor hen kwam werken in plaats van voor die buitenlandse NGO (CGVS I, p. 8). Dit komt geenszins vreemd over. Eerst probeert de taliban mensen die voor NGO's werken in te lijven om hen zo als "mollen" te gebruiken. Pas wanneer zij weigeren worden zal de taliban haar man afstraffen in plaats van hem een job in hun rangen aan te bieden. Voorts maakte zij niet concreet hoe haar man bedreigd is. Zij stelde dat het gebeurd was ("Ze hebben mijn man bedreigd, om daar te stoppen en bij hen te komen. Ze hebben gezegd dat ze ons gingen vermoorden." - CGVS I, p. 8). Tevens verklaarde zij dat er een aantal keer taliban aan haar deur waren geweest die naar hem vroegen, maar dat haar man nooit thuis was (CGVS I, p. 8). Haar verklaring stemt overeen met dealgemene informatie waaruit blijkt dat de

taliban over een uitstekend inlichtingennetwerk beschikken. Indien ze konden achterhalen dat haar man voor een NGO werkte en ze wisten waar hij woonde, dan zou het een kleine inspanning zijn om te weten te komen wanneer haar man zich thuis bevond. De door haar verklaarde modus operandi waarbij de taliban verschillende keren langskwamen maar nooit haar man thuis vonden oogt geenszins onprofessioneel. Zij heeft de mogelijkheid open gelaten dat ze hem buitenshuis contacteerden. Dit komt haar geloofwaardigheid ten goede.

Ook het incident waarbij haar man om het leven kwam, kan niet betwist worden. Zo stelde zij tijdens het eerste gehoor dat uw man 's middags vermoord is (CGVS I, p. 9). Later tijdens datzelfde gehoor zei zij dat dit in de ochtend gebeurd was (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS past zij haar verklaringen aan en verklaarde zij dat hij 's ochtends vertrok, onderweg vermoord werd en dat zijn lichaam rond 14u00 naar haar huis gebracht werd (CGVS 11 p.2). Gezien het incident waarbij haar man vermoord werd toch een serieuze impact op haar moet gehad hebben valt dit te rijmen met het feit dat zij wat zij er over vernam op een éénduidige wijze kunt vertellen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde zij dat hij neergeschoten werd terwijl hij zich verplaatste met de auto (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde zij dat men haar vertelde dat het incident in de auto gebeurde en dat de taliban hem in de auto hadden geslagen met de kolven van hun geweren (CGVS 11, p. 7). Even later verklaart zij dat hij van ver doodgeschoten werd (CGVS 11, p.8). Hoewel het ene het andere niet noodzakelijk uitsluit komt het gezien de context toch plausibel over dat de taliban eerst iemand zouden doodschieten van ver en het vervolgens nog nodig zouden achten om hem in zijn auto verder te gaan neerknuppelen met de kolven van hun geweren. Verder stelde zij tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat het incident waarbij haar man gedood werd niet ver van het dorp van haar schoonfamilie gebeurde (CGVS I, p. 9). Tijdens het tweede gehoor werd deze vraag zij opnieuw gesteld en dan antwoordt zij dat zij niet weet waar hij gedood werd. Zelfs wanneer haar vervolgens gevraagd wordt of zij wist of het dichtbij Kaboel gebeurde of dicht bij Mamad Agha (in Logar) blijft zij het antwoord schuldig en verklaart zij dat zij dat allemaal niet durfde vragen CGVS 11, p.8).

Zij verklaarde dat haar schoonfamilie het lichaam van haar man terug naar Logar bracht voor de begrafenis. Zij stelde dat zij, noch haar moeder of kinderen zijn meegegaan om deze begrafenis mee te maken. Toen er werd doorgevraagd naar het waarom van deze beslissing om hen niet te vergezellen, gaf zij correcte antwoorden : in eerste instantie antwoordt zij dat zij dan gearresteerd zouden worden, vervolgens voegt ze er aan toe dat het niet ging omdat haar moeder ziek was, tevens ging zij ook niet omdat het daar oorlog was en te gevaarlijk en tot slot verklaart zij dat haar kinderen niet gingen omdat ze haar schoonfamilie haatten (CGVS I p.9). Het CGVS kan concludeert dat deze verklaringen warrig en allesbehalve eenduidige toelichtingen een weinig doorleefde indruk wekken, daar waar deze verklaringen als aanvullingen op elkaar moeten gezien worden en de vorige verklaring niet vervangen.

In tweede instantie moet ook geconcludeerd worden dat de inval van haar twee schoonbroers twee maanden na de dood van haar man aannemelijk klinkt. Dit omdat deze inval in verband staat met de dood van haar echtgenoot. Dat zij dit niet vermeldde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dient niet te verwonderen, gezien het hier om een zeer summier interview ging. Voorts maakt het CGVS het wel er bont door te stellen dat men er ook vanuit mag gaan dat indien haar schoonbroers hun dreigementen echt meenden, ze deze ook zouden hebben uitgevoerd. Zij heeft juist om dit te voorkomen moeten vluchten. Zij schetste het beeld van een problematische en gewelddadige relatie met haar schoonfamilie, reeds van bij het begin van uw huwelijk (CGVS 11, p. 3). Het feit dat zij haar schoonfamilie te snel en slim afwas, is geenszins een bewijs dat het hen niet menens was. Mijn verzoekster stelde dat haar kinderen en haar moeder naar haar oom zijn verhuisd (CGVS 11, p. 6). Zij vertelde dat haar schoonbroers daar geweest zijn ('Ze zijn ook bij mijn oom aan de deur geweest. Ze hebben er achter mij, mijn moeder en mijn kinderen gevraagd. '), Er werd haar gevraagd wat daar precies gebeurd is, waarop zij antwoordde dat zij niks meer wist (CGVS 11, p. 6). Zij stelde dat het in haar cultuur niet gebruikelijk is om na te vragen wat mannen tegen elkaar hebben gezegd. Zij stelde enkel louter hypothetisch dat ze "waarschijnlijk heel slecht met hem hebben gepraat". (CGVS 11, p. 6). Het oogt niet vreemd dat zij zich niet beter geïnformeerd heeft ("Meer weet ik niet, ik hoop dat mijn kinderen nog altijd bij mijn oom zijn" - CGVS 11, p. 6), omdat zij zelf stelde dat al haar gedachten bij haar kinderen en haar moeder zijn (CGVS 11, p. 6)."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het vluchtelingenverdrag en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Het is ten onrechte dat het CGVS de situatie uit Koboelr heeft beoordeeld, terwijl het werkelijk vaststaat dat verzoeker afkomstig is en zijn belangen heeft in een regio waarvan algemeen geweten is dat de veiligheids situatie problematisch is. Verzoeker heeft het recht dat zijn asielaanvraag individueel en afzonderlijk wordt beoordeeld en het is ontoelaatbaar dat het CGVS, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie en het persoonlijk gevaar dat verzoeker ook in Kunar dreigt te overkomen, zich er vanaf maakt door te stellen dat de situatie in Koboel niet van dien aard is dat deze voor burgers een reëel risico uitmaakt op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker loopt het risico om in Koboelr tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is, zich zou herhalen. Minstens dient, in overeenstemming met artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden toegekend.

Dit maakt dat hij gevaar loopt voor verdere vervolging. Dergelijke categorie verdient volgens het UNHCR verdere bescherming : (...)

Daarnaast adviseert het UNHCR subsidiaire bescherming aan Afghanen op basis van de situatie in het land : (...)

In haar rapport stelt ANSO dat er nog steeds vaak voorkomende en ernstige incidenten zijn: (...)

Er zijn dus voldoende rapporten die aantonen dat de streek, waar mijn verzoeker afkomstig is, gevaarlijk is.

Hoewel het CGVS ten volle de kwetsbaarheid erkent van alleenstaande Afghaanse vrouwen en Afghaanse weduwen ten gevolge de heersende sociale en maatschappelijke tradities in Afghanistan, dient vastgesteld te worden dat zij deel uitmaakt van deze categorie. Alles wijst er immers op dat zij in de stad Kabul over geen afdoend familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor haar gevaar zou opleveren. Zij heeft geen man en haar vader is eveneens overleden. Bovendien wordt zij door haar schoonfamilie geviseerd.”

3.2. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). In zoverre verzoekster met de door haar ingeroepen schending van het “beginsel van behoorlijk bestuur”, een of meerdere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat zij na te preciseren over welk rechtsbeginsel het gaat, en is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Overigens bestaat “het beginsel van behoorlijk bestuur” als zodanig niet en een schending ervan kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 januari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bestreden beslissing, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekster de dood van haar man met geen enkel document weet te staven. Tevens wordt vastgesteld dat er ook ernstige twijfels rijzen betreffende haar verklaringen over de bedreigingen aan het adres van haar echtgenoot en het incident dat zijn dood zou hebben veroorzaakt. In dit verband wordt gewezen op haar uiterst gebrekkige kennis over de NGO waarvoor haar man zou hebben gewerkt en over de inhoud van diens functie en hoe hij hieraan was geraakt, alsook op de vaststelling dat zij de verklaarde activiteiten van haar echtgenoot niet met documenten kan staven. De som van die elementen en verzoeksters warrige vertelstijl maken, zo luidt de bestreden beslissing, dat er sterk getwijfeld wordt of haar man daadwerkelijk als NGO-chauffeur werkte. Deze sterke twijfels beïnvloeden, zo wordt voorts opgemerkt, op negatieve wijze zowel de geloofwaardigheid van de dreigementen die de Taliban bij haar thuis kwamen uiten als de geloofwaardigheid van het incident waarbij haar man gedood is. Het feit dat volgens verzoekster de Taliban haar man bedreigden en wilden dat hij voor hen kwam werken in plaats van voor die buitenlandse NGO te werken, komt vreemd over, zo oordeelt de commissaris-generaal die stelt dat men eerder zou verwachten dat de Taliban haar man zouden afstraffen in plaats van hem een job in hun rangen aan te bieden. De commissaris-generaal stelt voorts vast dat verzoekster niet concreet maakt hoe haar man werd bedreigd en hij beschouwt de door haar verklaarde *modus operandi* waarbij de Taliban verschillende keren langskwamen, maar nooit haar man thuis vonden, uiterst onprofessioneel, wat, zo stelt hij, verzoeksters geloofwaardigheid niet te goede komt. Het incident waarbij haar man om het leven kwam, wordt betwist daar, zo wordt vastgesteld, verzoeksters relaas over die feiten vol onregelmatigheden staat waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. De som van al die elementen doet, zo luidt de bestreden beslissing, heel sterk vermoeden dat verzoeksters echtgenoot nooit voor een NGO heeft gewerkt en nooit bedreigd of vermoord is geweest door de Taliban. De commissaris-generaal stelt de waarachtigheid van haar verklaringen met betrekking tot de dood van haar man dan ook luidop in vraag. Daarnaast wordt geconcludeerd dat de inval van haar twee schoonbroers twee maanden na de dood van haar man weinig aannemelijk klinkt. In dit verband wordt gewezen op de betwiste dood van haar echtgenoot alsook op het gegeven dat zij over de bedreigingen door haar schoonbroers niets vermeldde tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de commissaris-generaal komt dit bizar over aangezien dit incident als verzoeksters rechtstreekse vluchtaanleiding kan worden gezien. Hij is tevens van mening dat indien verzoeksters schoonbroers hun dreigementen echt meenden zij deze dan ook zouden hebben uitgevoerd. Het oogt volgens hem ook bijzonder vreemd dat zij niet meer zijn teruggekeerd in de maand tijd die er tussen hun bezoek en haar beslissing om te vluchten zat. Voorts acht de commissaris-generaal het bijzonder vreemd dat verzoekster zich niet beter geïnformeerd heeft over het bezoek van haar schoonbroers bij haar oom. Ook het feit dat zij enkel haar jongste zoon meenam op haar vlucht en haar oudste zoon en haar twee dochters achterliet is, zo wordt geoordeeld, bijzonder merkwaardig. Het gebrek aan geloofwaardige verklaringen omtrent de dood van haar man en haar warrige en weinig waarschijnlijke verklaringen over de manier waarop zij haar vlucht heeft georganiseerd, doen de commissaris-generaal concluderen dat verzoekster geen alleenstaande vrouw is. Volgens de commissaris-generaal wijst alles erop dat verzoekster in de stad Kabul over een afdoende familiaal netwerk beschikt waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat een terugkeer naar Afghanistan voor haar gevaar zou opleveren. In de hoofdstad Kabul is er actueel, zo wordt tot slot opgemerkt, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoekster verwijst naar het vluchtelingenverdrag en het protocol van 31 januari 1967 als internationaal instrument met humanitaire doelstellingen hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, wijst de Raad er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak

zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekster er geenszins in slaagt om voormelde, in punt 3.4. weergegeven pertinente motieven waarop de bestreden beslissing steunt *in concreto* te weerleggen. Ze beperkt zich immers tot enkele korte theoretische beschouwingen omtrent de motiveringsplicht en het vluchtelingenverdrag, het herhalen en het bevestigen van haar eerder afgelegde verklaringen, het op zeer algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal zonder evenwel diens precieze bevindingen met ernstige en concrete argumenten te ontcrachten of te weerleggen, en tot het formuleren van algemene en weinig ernstige kritiek, welke bovendien deels feitelijke grondslag mist.

Waar verzoekster aldus stelt dat er geen reden is om te twijfelen aan haar verklaringen en zij een coherent verhaal vertelde, beperkt zij zich tot een loutere stelling die niet vermag de in punt 3.4. weergegeven vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen, noch de conclusie die uit de vaststellingen is getrokken, te ontcrachten. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

3.7. Verzoeksters huidig betoog met betrekking tot haar leeftijdsbepaling is ter zake allerm minst dienstig. Haar verklaarde leeftijd -op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf ze aan in 1964 te zijn geboren (vragenlijst DVZ, p. 1)- wordt door de commissaris-generaal immers niet in het minst in twijfel getrokken. In de bestreden beslissing wordt nergens vermoed, noch enigszins de indruk gewekt dat zij de Belgische asielinstanties omtrent haar leeftijd trachtte te misleiden. Haar argumentatie dienaangaande, waarin overigens net zoals in andere passages van haar verzoekschrift over "verzoeker" en dus een mannelijk persoon wordt gesproken, mist derhalve elke feitelijke grondslag en alle ernst.

3.8. Aan de commissaris-generaal verklaarde verzoekster haar land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Taliban en met haar schoonfamilie, in het bijzonder haar twee schoonbroers (gehoorverslag CGVS 3 februari 2012, p. 6-12 en gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 2-11). Tijdens haar interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte ze echter, zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast, niet het minste gewag van de problemen met haar schoonfamilie. Ze sprak er enkel over de problemen met de Taliban die haar man zouden hebben vermoord omwille van diens werk als taxichauffeur voor buitenlanders. Over eventuele moeilijkheden of problemen met haar schoonbroers of andere leden van haar schoonfamilie repte ze echter met geen woord (vragenlijst DVZ, p. 3, vraag 5). Verzoeksters huidig verweer dat het op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar ze een eerste maal werd gehoord, slechts om een zeer summier interview ging, verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij er die problemen volledig onvermeld liet. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft (*cf.* RvS 17 april 2013, nr. 223.184), zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoekster werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitdrukkelijk op gewezen dat "*bij het invullen van de vragenlijst (...) van*" de "*asielzoeker verwacht*" wordt dat hij "*nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom*" hij "*bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert*" en "*in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft*" (vragenlijst DVZ, p. 1). Overigens werd haar toen ook, nadat zij kort de problemen van haar man met de Taliban had aangehaald en besproken, uitdrukkelijk gevraagd of zij zelf of haar zoon ooit bedreigd waren geweest, waarop ze toen kort ontkennend antwoordde als volgt: "*Nee, ik niet, mijn man wel*" (vragenlijst DVZ, p. 3, vraag 5). De vaststelling dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met en bedreigingen door haar schoonfamilie geheel onvermeld liet, terwijl deze nochtans, zo gaf ze nadien op het Commissariaat-generaal aan, de voornaamste en directe aanleiding waren van haar vlucht uit haar land van herkomst (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 3-5), ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Voorgaande vaststellingen volstaan

dan ook om te concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde bedreiging ten aanzien van verzoekster door haar schoonfamilie.

3.9. Waar verzoekster meent dat het niet vreemd overkomt dat zij de naam van de buitenlandse NGO waarvoor haar man werkte niet kan noemen daar haar man immers nooit over de NGO gepraat heeft en zij eveneens aangeeft dat niet gesproken werd over wie of met welke opdrachten hij reed, is het niet aannemelijk dat verzoekster niet meer gegevens kan meedelen over elementen die toch mede aan de basis liggen van haar problemen in Afghanistan. Indien verzoeksters echtgenoot werkelijk bedreigingen heeft ontvangen van de Taliban en de Taliban te kennen gaf dat ze wilden dat verzoeksters echtgenoot voor hen kwam werken in plaats van voor de buitenlandse NGO, kan toch verwacht worden dat over de werkzaamheden van haar echtgenoot gesproken werd of minstens mag toch van verzoekster verwacht worden dat zij informatie aangaande de werkzaamheden van haar echtgenoot trachtte te bekomen. Overigens merkt de commissaris-generaal dienaangaande terecht op dat het opvallend is dat verzoekster dit element uit haar asielrelaas niet kan staven met documenten, terwijl men in verzoeksters geval redelijkerwijs kan verwachten dat zij dergelijke stukken kon voorleggen desnoods door beroep te doen op haar oom of de collega van haar man. Dienaangaande herhaalt verzoekster enkel haar reeds afgelegde verklaringen ter verschoning van het niet voorleggen van documenten, doch weerlegt hiermee de pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot die afgelegde verklaringen, met name *“U gevraagd of u documenten had die het werk van uw man bij die NGO kunnen bevestigen, antwoordde u dat uw familie geen documenten bewaarde. U dan weer gevraagd of uw man als NGO-chauffeur geen werkbadge of loonbriefjes had, antwoordde u dat uw man al zijn documenten steeds bij zich had – wat in casu van loonbriefjes nogal onpraktisch en dus weinig geloofwaardig klinkt. De som van deze elementen en uw warrige vertelstijl maken dat er sterk aan getwijfeld wordt of uw man daadwerkelijk als NGO-chauffeur werkte.”* niet.

3.10. Verzoekster oppert thans in haar verzoekschrift dat *“de vaststelling dat zij er niet in slaagde de dood van haar echtgenoot aannemelijk te maken op basis van documenten, (...) haaks”* staat *“op de vaststelling”* dat zij *“geloofwaardige en concrete verklaringen aflegt over de dood van haar echtgenoot”*. Ze gaat alsoz echter geheel voorbij aan de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat haar verklaringen omtrent de omstandigheden waarin haar man om het leven kwam allerminst eenduidig of coherent zijn. De commissaris-generaal stelde dienaangaande immers terecht vast dat verzoekster uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over o.a. het tijdstip waarop deze om het leven zou zijn gebracht. Zo gaf ze tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in eerste instantie aan dat het incident waarbij haar man door de Taliban werd vermoord *“rond de middag (...) gebeurde”*, doch verklaarde ze niet veel later tijdens datzelfde gehoor dat het incident echter *“s ochtends”* plaatsvond (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 9), en paste ze nadien tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal opnieuw haar verklaringen aan door te stellen dat haar echtgenoot 's ochtends naar zijn ouders in Logar was vertrokken, onderweg werd vermoord en nadien zijn lijk om 14u door zijn twee broers en neven werd thuis gebracht (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 2). Ook omtrent de wijze waarop hij werd vermoord, zijn haar verklaringen allerminst eenduidig. Zo gaf ze tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat haar man aan het rijden was toen hij werd doodgeschoten (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 9). Nadien tijdens het tweede gehoor verklaarde ze evenwel dat men haar had verteld dat het incident in de auto gebeurde en dat de Taliban *“hem had geslagen met de kolven van hun geweren”* (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 7). Toen de commissaris-generaal niet veel later aangaf dat hij uit haar eerdere verklaringen meende te hebben begrepen dat haar man om het leven is gekomen door slagen van de kolven van geweren, sprak ze dit echter tegen en stelde ze dat men hem van veraf hadden beschoten en de kogels hem dodelijk hadden getroffen (*Ibid.*, p. 8). Voorts zijn haar verklaringen allerminst eenduidig wat de plaats betreft waar het dodelijk incident zich zou hebben afgespeeld. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat het niet ver van het dorp van haar schoonfamilie gebeurde (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 9). Tijdens het tweede gehoor gaf ze echter aan niet te weten en geen idee te hebben waar haar man werd vermoord (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 8-9). Verzoekster biedt, zo wordt vastgesteld, geen (afdoende) verklaringen voor de vastgestelde manifeste incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent het incident waarbij haar man om het leven zou zijn gekomen, welke, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, de geloofwaardigheid van die beweerde feiten alsook haar algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnen. Verzoekster kan dan ook, gelet op voorgaande, geenszins dienstig voorhouden dat het incident waarbij haar man om het leven is gekomen, niet betwist kan worden.

3.11. Verzoeksters huidige *a posteriori*-verklaring dat zij met haar antwoord op de vraag van de commissaris-generaal waarom zij niet naar de politie, het gerecht of het wijkhoofd ging om een attest of

een getuigenis te vragen welke de dood van haar man zou kunnen bevestigen -haar antwoord luidde toen als volgt: “moest ik daar om gaan vragen, ik zou vermoord worden” (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 10)- bedoelde dat de reactie van de ouders, vermoedelijk Talibs, verschrikkelijk zou zijn, is allerminst ernstig en kan dan ook niet worden aanvaard. Immers, toen de commissaris-generaal haar er tijdens dat gehoor meteen op wees dat je toch niet wordt vermoord wanneer je bij een overheidsinstantie dergelijke documenten opvraagt, repte ze met geen woord over het feit dat ze niet zozeer de autoriteiten, doch wel de reactie van de Taliban vreesde, doch wijzigde ze plots drastisch haar verklaringen en gooide ze het over een heel andere boeg door te stellen dat ze het systeem niet goed kent omdat ze niet lang school had gelopen. Haar huidige *post factum*-toelichting is dan ook allerminst ernstig. Bovendien had verzoekster, zo wordt ook in de bestreden beslissing op pertinente wijze terecht meermaals gesteld, een beroep kunnen doen op iemand anders, in de eerste plaats te denken aan haar oom of de collega van haar man, om documenten te trachten te bekomen met betrekking tot de werkzaamheden van haar man en diens overlijden. Verzoekster liet echter, zo gaf ze zelf aan en toe (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 12), na dit te doen. Haar bewering als zou haar oom haar toch geen documenten opsturen indien ze het hem zou vragen (*Ibid.*, p. 12) berust aldus niet op enige concrete ervaring en is dan ook niet ernstig. Van een asielzoeker mag nochtans een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Verzoekster blijft hier echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke.

3.12. De Raad stelt ook vast dat zij incoherente verklaringen aflegde over de door haar neergelegde taskara. Immers, waar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar taskara in Afghanistan was achter gebleven (verklaring DVZ, punt 21), gaf ze nadien in strijd hiermee tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat ze haar taskara die ze er neerlegde reeds tijdens haar vlucht uit haar land van herkomst naar België had meegenomen. Ze opperde er tevens dat het feit dat ze niet wist dat ze naar België zou komen, en dan nog zo snel, de reden is waarom ze enkel haar taskara en geen andere stukken kan neerleggen (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 12), een uitleg die geenszins verklaart waarom ze heden haar relaas nog steeds niet met een begin van bewijs weet te staven, gelet op het feit dat zij hiertoe, zo weze herhaald en ze toont geenszins het tegendeel aan, noch maakt ze het enigszins aannemelijk, nooit enige poging lijkt te hebben ondernomen.

3.13. In tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, komt de door haar beschreven *modus operandi* van de Taliban die verschillende keren bij haar thuis langskwamen om naar haar echtgenoot te informeren die bij die bezoeken echter nooit thuis was, erg onprofessioneel over. Haar huidige verklaring dat dit de mogelijkheid openliet om haar man buitenshuis te contacteren, is weinig ernstig. Dat het, zoals verzoekster aangeeft, voor de Taliban, die blijkens algemene informatie over een uitstekend inlichtingennetwerk beschikken, mogelijk was om haar man buitenshuis te benaderen, maakt het immers des te vreemder waarom zij toch herhaaldelijk en met de regelmaat van de klok -op het Commissariaat-generaal gaf ze aan dat ze dagelijks bij hen thuis langskwamen (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 10)- hem thuis kwamen opzoeken, terwijl hij er nooit bleek te zijn, om dan maar bij zijn vrouw, verzoekster naar hem te informeren. Door op die manier zo duidelijk hun intenties/opzet aan verzoekster kenbaar te maken, gaven ze niet enkel de kans aan laatstgenoemde om haar echtgenoot hiervan te verwittigen wat hun plannen kon bemoeilijken of dwarsbomen, doch liepen ze tevens een groot risico dat verzoekster of haar man de autoriteiten van hun bezoekjes en slechte bedoelingen op de hoogte zouden brengen. De door verzoekster beschreven handelwijze van de Taliban is dan ook weinig aannemelijk of geloofwaardig.

3.14. Ook het feit dat volgens verzoekster de Taliban haar echtgenoot vroeg om voor hen te werken is weinig geloofwaardig. Het is immers weinig aannemelijk dat de Taliban, die sterk gekant zijn tegen de aanwezigheid van buitenlandse instanties en organisaties in hun land, iemand die voor een buitenlandse NGO werkt, zouden trachten in te lijven door hem te vragen om voor hen te werken. Men zou immers, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, eerder verwachten dat zo'n persoon die zij als de vijand beschouwen het moet vergelden, veeleer dan dat men hem een job in hun rangen zou aanbieden. De door geen enkele objectieve informatie gesteunde “mollen”-theorie van verzoekster, die bovendien nog steeds niet concreet weet te maken hoe haar echtgenoot door de Taliban zou zijn bedreigd, is weinig plausibel en wijzigt dan ook niets aan de pertinente overweging hieromtrent van de commissaris-generaal.

3.15. Verzoeksters verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal omtrent de reden(en) waarom zij, noch haar moeder of een van haar kinderen naar Logar ging voor de begrafenissen van haar echtgenoot, zijn, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, erg uiteenlopend en incoherent. Verzoekster wijzigde bovendien, zo wordt vastgesteld, haar verklaringen in dit verband

voortdurend, zonder evenwel aan te geven dat het het geheel van de omstandigheden/door haar aangehaalde verschillende redenen was die hen ervan weerhielden om naar Logar te gaan. Haar huidige zeer algemene *a posteriori*-bewering dat haar eerdere verklaringen hieromtrent als aanvullingen op elkaar moeten worden gezien, is derhalve weinig ernstig.

3.16. Verzoeksters huidige argumentatie dat het “niet vreemd” oogt “dat zij zich niet beter geïnformeerd heeft” over haar kinderen en haar moeder die bij haar oom verblijven “omdat (...) al haar gedachten bij haar kinderen en haar moeder zijn” is, zo merkt de Raad op, een allerminste logische redenering en kan dan ook geenszins worden bijgetreden. Immers, indien verzoekster zoals ze aangeeft erg begaan is met (het lot van) haar moeder en haar kinderen, kon van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij haar oom tijdens hun telefoongesprekken uitvoerig en gedetailleerd over hen zou hebben bevroegd, te meer nu volgens haar ook haar kinderen door haar schoonbroers zouden worden bedreigd. Verzoekster liet dit echter, zo blijkt uit haar verklaringen (gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 6), na te doen. Van een asielzoeker mag echter, zo weze herhaald, een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om op de hoogte te blijven van de actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Verzoeksters verzuim zich bij haar oom grondig te informeren naar het lot van haar kinderen en haar moeder getuigt van een gebrekkige interesse in haar beweerde problemen welke de geloofwaardigheid en de ernst ervan verder aantast.

3.17. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

3.18. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.19. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas kan verzoekster zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.20. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft voorheen steeds verklaard, en herhaalt ook thans zelf in haar verzoekschrift, meer bepaald onder het titeltje “feiten en retroakten”, in Kabul te zijn geboren en hier steeds te hebben gewoond en geleefd tot de dag dat zij Afghanistan verliet. De commissaris-generaal heeft, in tegenstelling tot wat ze thans op algemene wijze en zonder enige concrete toelichting betoogt, dan ook terecht de toepassing van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet ten aanzien van de Afghaanse hoofdstad onderzocht en beoordeeld. Haar huidige verwijzing naar de stad Kunar en een rapport van ANSO over de provincie Badakhshan dat, zo blijkt uit het door haar aangehaalde citaat uit het rapport, op 315 kilometer ten noordoosten van de hoofdstad Kabul is gelegen, zijn dan ook ter zake allerminst dienstig.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Verzoekster stelt dat er voldoende rapporten zijn die aantonen dat de streek waarvan ze afkomstig is gevaarlijk is, doch brengt zo geen enkel dergelijk rapport aan. Ze brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie

in Kabul in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet -met name dat de situatie er niet van aard is dat burgers er actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van die bepaling lopen- in een ander daglicht stellen. Het citaat uit een advies van UNHCR, waarnaar ze in dit verband verwijst, is zeer algemeen en bevat geen enkele informatie omtrent de veiligheidssituatie in Kabul. Het wijzigt derhalve niets aan voormelde evaluatie van de commissaris-generaal van de situatie aldaar.

Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij over een familiaal netwerk beschikt in de Afghaanse hoofdstad, alwaar haar oom woont bij wie haar moeder en enkele van haar kinderen, die door de oom worden opgevoed, verblijven (gehoorverslag 3 februari 2012, p. 6 en gehoorverslag CGVS 16 maart 2012, p. 6). Aan haar beweerde bedreigingen door haar schoonfamilie, die overigens niet in Kabul, maar volgens verzoekster in Logar zouden wonen, wordt, zo weze herhaald, geen geloof gehecht. Verzoekster kan, gelet ook op haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent het overlijden van haar man, dan ook niet als een alleenstaande Afghaanse vrouw worden beschouwd en de informatie van UNHCR waarnaar ze in dit verband verwijst is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.21. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.22. Verzoekster voegt als bijlage aan haar verzoekschrift de nota's die een confrater van haar raadsman tijdens een van haar gehoren maakte, zonder evenwel de minste toelichting te geven waarom zij deze thans aanbrengt. De notities wijzigen hoe dan ook niets aan hetgeen voorafgaat. De Raad wijst er ten overvloede op dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van een confrater van de advocaat van verzoekster, wiens taak het is verzoeksters belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig om de voormelde vaststellingen te weerleggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER